

First: Dutch Version; second: English Version

PREEK   KRIJTBURG   ZONDAG 13 MEI 2018
over Handelingen 1, 15 -17 +20a + 20 c - 26 en Joh.17, 11b - 19
Gregory Brenninkmeijer SJ

Het is een zondag van wachten, lieve mensen. Geen verschijningen meer van de verrezen Heer. De leerlingen waren getuige geweest van zijn afscheid en opgang naar zijn Vader, onze God. Donderdag jongstleden hebben wij Hemelvaart gevierd. Een van de laatste dingen die Jesus hen had gezegd was, dat ze bij elkaar moesten blijven in Jerusalem, om de Helper af te wachten die de Vader hen zou zenden. Dáár zijn we op deze zondag. De volgelingen van Jezus wachten en wij wachten met hen.

Ik vraag me af wat ze in die tijd van wachten hebben gedaan? Zij hadden geen idee hoe lang dat zou gaan duren. Wij weten dat wij komende zondag Pinksteren vieren, maar de leerlingen wisten niet hoe lang ze zouden moeten wachten. Het was een flinke groep. In onze eerste lezing hoorden we over een bijeenkomst van 120 personen op een plaats. Dat is vermoedelijk een symbolisch getal, 10 maal 12. Tien keer het aantal apostelen. Tien keer het aantal stammen van Israel. De volgelingen van Jezus vertegenwoordigden allen die Jezus in zijn schaapstal geroepen had. Het waren er in ieder geval een flink aantal. Ik stel me voor dat ze elke dag op een vaste tijd samen kwamen, om te praten over waar ze op wachten. Wat ze dachten dat er zou gebeuren. Ze wisselden herinneringen uit en verwachtingen over de toekomst. Ik stel me voor dat ze samen aten, het brood braken en een beker wijn deelden ter gedachtenis van Jezus, hun Heer en vriend.

Bij een van die bijeenkomsten kwam het pijnlijke feit aan de orde dat de twaalf niet meer volledig waren sinds het vetrek van Judas Iskariot. Er moest een twaalfde getuige zijn. Twaalf was immers geen willekeurig getal. De twaalf vertegenwoordigden toch de twaalf stammen van Israel, de afstammelingen van de twaalf zonen van aartsvader Jacob.

Het is goed om je voor te stellen wat er mogelijk gebeurd kan zijn. Hoe zij over die kwestie samen hebben gepraat en uiteindelijk tot twee kandidaten zijn gekomen. Ik vermoed dat Judas, die Barsabbas genoemd werd, een beetje de voorkeur genoot. Hij had als bijnaam 'Justus', dat betekent 'Rechtvaardige'. Zo'n bijnaam krijg je niet als je niet algemeen als betrouwbaar te boek staat. Over nummer 2,

Matthias, wordt verder niets verteld. En dan gaan ze bidden. Zij vragen God wie van de twee Hij kiest.

Dat lijkt me van groot belang. Jezus had zijn twaalf apostelen uitgekozen. De elf willen dat Hij de nieuwe nummer twaalf kiest. Zij zien zichzelf niet als de grote leiders van het nieuwe Godsvolk. Alleen God is hun leider. Zij blijven Jezus' volgelingen, zijn kudde, die rekt op de Goede Herder.

En God kiest inderdaad. En zoals zo vaak kiest Hij niet de populairste in de ogen van de mensen. Hij kiest de minst opvallende. Hij kiest Matthias.

In de lezingen van vandaag zijn de eerste christenen en volgelingen van Jezus niet de enigen die we biddend aantreffen. In het evangelie is Jezus zelf aan het bidden. Hij bidt tot zijn Vader, de almachtige God, en vraagt Hem goed te willen zorgen voor zijn leerlingen, nu Hij zelf niet langer in staat is om over hen te waken. Jezus' houding is niet: Ik heb ze uitgekozen, ze behoed en hen mijn waarden overgedragen. Ik heb hen mijn gebod gegeven om elkaar lief te hebben. Nu zijn zij dus klaar om de wereld in te trekken en het goede nieuws van Gods Koninkrijk te verspreiden. Goed opgeleid als ze zijn moeten ze nu toch hun mannetje kunnen staan. Nee, Jezus beveelt zijn leerlingen aan in God's goede zorg. De wereld is een moeilijke plek, een plaats waar haat en eigenliefde heersen. Een plek waar zij op dezelfde wijze behandeld zullen worden als Jezus zelf behandeld is. Aan die wereld willen zij part noch deel hebben, integendeel. Zij zullen proberen deze wereld leefbaarder te maken. Maar zij zullen stoten op een vijandig milieu. Dus, goede God, wil hen stevig verankeren in de waarheid..

Dat lijkt mij de kern te zijn van wat bidden is. Dat, beste vrienden, zouden wij in deze tijd van wachten op Gods Geest moeten leren: te geloven dat wij niet aan ons lot worden overgelaten als wij een heilig en christelijk leven willen leiden. Als we God laten zijn en Hem het laatste woord gunnen over onze plannen en daden. Dan zal Hij zorg voor ons dragen, en er voor in staan dat zijn Rijk komt, zijn Wil geschiedt.

We horen steeds weer zeggen, en de kerk houdt het ons onophoudelijk voor, dat bidden van het grootste belang is. Dat is omdat we door te bidden God het laatste woord geven. In het gebed leggen we God de problemen voor die we moeten oplossen, de besluiten die we denken te nemen. Dan vragen we om zijn hulp om

te kiezen wat het beste is. Dat deden de apostelen. Zij wisten dat God de harten doorgrondt van alle mensen en zodoende in staat is de betere keuze te maken. Bidden is erkennen dat God weet wat het beste is en Hem toestaan onze gids te zijn in ons dagelijkse leven.

Na gebeden te hebben beslisten de leerlingen de kwestie door de kandidaten te laten loten. Dat lijkt misschien op pure magie, op een truc die je kunt verwachten in een programma als 'Mindfuck' op televisie. Maar hier wordt daarmee duidelijk gemaakt dat het besluit niet door hen, maar door God genomen wordt. Wij zullen in ons dagelijks leven steeds moeten handelen naar ons beste weten en vermogen, in het vertrouwen, dat door ons leven open te stellen voor onze God, wij ook werkelijk handelen geïnspireerd door Gods Geest. Amen

SERMON   KRIJTBERG
Gregory Brenninkmeijer SJ

SATURDAY, MAY 12TH 2018

A Sunday of waiting, my dear friends. No more apparitions of the risen Lord. They witnessed his farewell and ascension to his Father, our God. We celebrated the Ascension last Thursday. One of the last things Jesus told them was, that they should stay together in Jerusalem to await the Helper the Father would be sending. That is where we are this Sunday. The followers of Jesus were waiting, and we are waiting with them.

I ask myself: What were they doing during that time of waiting? They did not know how long that would be. We know that next week we will be celebrating Pentecost Sunday, but the disciples had no idea how long that waiting was going to take. There was quite a big group. In our first reading we heard of a meeting with 120 persons in one place. That probably is a symbolic number: 10 times 12. Ten times the number of the apostles. Ten times the number of the tribes of Israel. The followers of Jesus represented all the people Jesus had come to call into his sheepfold. In any case there were many of them. And probably they had a moment every day, when they would meet, talk about how they felt waiting. What they expected would happen. Exchanging memories and hopes for the future. I could imagine that they would have a meal together, and that they would break the bread and share a cup of wine in memory of their Lord and friend, Jesus.

At one such gathering they brought up the painful fact, that the number of the twelve was incomplete since Judas Iskariot had left them. They needed a twelfth witness, because twelve was not a random number. The twelve represented all of Israel, the twelve tribes, the offspring of the twelve sons of the patriarch Jacob.

It is good to let your imagination come up with ideas how all of that might have happened. How they discussed the matter among themselves, and how they came up with two candidates. I think that Judas, called Barabbas, was the popular choice. His nickname was 'Justus', which indeed means: 'the Just'. You don't get a name like that unless you are known to be reliable. And then there was Matthias, of whom nothing special is known. And then they pray. They ask God which one of the two He chooses.

This seems to me to be significant. Jesus had chosen his twelve apostles. The eleven want Him to choose the new number twelve. They do not feel themselves to be the great leaders of the new people of God. Only God is their leader. They remain the followers, the flock, counting on the good Shepherd. And God does choose. And as so often He chooses not the one who is popular in the eyes of many. He chooses the more inconspicuous one. He chooses Matthias.

In today's readings the first Christians and followers of Jesus are not the only ones we find praying. In our gospel Jesus himself is praying. He prays to his Father, God almighty, to ask Him to take care of his disciples, now that He himself will no longer be able to guard them. Jesus does not think: I have chosen them, guarded them, taught them all my values and gave them the one commandment of love for one another. Now they can go into the world to spread the good news of the Kingdom of God. Having been well taught and well trained they should now be able to fend for themselves. No, Jesus commends his disciples to God. The world is a difficult place, a place where hate and love for self reign. A place where they will be treated in the same way as Jesus himself was treated. They will not want to be part of that harsh world. On the contrary: They will try to make this world a better place. But they will find a hostile environment. So please, Lord, keep them firmly rooted in the truth.

That seems to be what praying is all about. That, my dear friends, is what we are invited to learn in this period of waiting for God's Spirit to come. That we should really believe that we are not left to our

own devices to live a holy, Christian life. If we let God be God and give Him the final say in our plans and actions, He will take care of us, and see to it that his kingdom come, his will be done.

We always hear, and the church teaches us, that prayer is of the utmost importance. It is because by praying we give our Lord the final say. In prayer we confide to God the decisions we have to make, the problems we have to solve. And we ask Him to guide us, to make the right choice. That was what the disciples did. They knew that God knows the hearts of all and therefore will be able to make the better choice. Praying is acknowledging that God knows best and that we want to let Him guide us in our everyday life.

After having prayed, the disciples decided the matter by drawing lots. To us that might sound a bit like magic. A trick that you would expect in a program like 'Mindfuck' on Television. But here it symbolizes that the decision was not in their, but in Gods hand. In our everyday life we will always have to act to the best of our knowledge and ability, trusting that by opening our life up to God's Spirit, we will come to what the Spirit inspires us to do. Amen.